

vati, mesto da bi sam kaj storil in ne držal sam križema rok.

V samih Očeslavcih pri Kapeli in še na drugih straneh slišal sem grenke tožbe zaradi sv. Jurjevske brizgalnice: o pol ednoj je počelo goreti, in kmalu potem pri sv. Jurju zvoniti. Ali kak najhitreje konje vpreči in z brizgalnicoj onesrečenim sosedom na pomoč hiteti kaj takega našim Jurjevčanom ni na um prišlo. Z razjokanimi očmi pogledavali so nevoljniki proti sv. Jurju — zapstoj. Brizgalnice ne morejo dočakati in primorani so bili sami si po njo iti, in tako ste morale debeli 2 uri preteči, kar bi se za $\frac{1}{4}$ ure lahko zgodilo. Tako se spolnuje temeljna krščanska zapoved: „Ljubi bližnjega, kakor samega sebe?“ Žalostno, prav žalostno in — sramotno.

Proti temu pa z veselim srcem spominjam Ivancev in Stevečencev, kateri so pustivši silno delo doma še drugi dan iz Šavnice na svojih vozih vođo vozili, dokler se poslednja iskra ni pogasila. Tudi Kravonošce hvalijo, da so pri ognju pridno pomagali. Tako velja. Živili! Ne pa k ognju prileteti samo zijati, kakor imajo to posebno naši viničarji navado.

Živo še se spominjam, kako se mi je nek viničar dne 26. sept. 1861. kedar je pri gosp. Vauptiču v Rihtarovcih gorelo, na mojo opomeno, naj tudi malo pripomaga, odsekal rekoč: „Ka mo dela se nesen na tabrhi.“ Sram ga bodi! Zakaj pa tedaj taki k ognju pribežijo, koji nemarno samo gledajo in nečejo pomagati? Vendar ne zato, če bi se pri takej priliki dalo kaj — „gor shraniti?“

Na koncu še imam eno prošnjo do „Slov. Gosp.“ Nazivljajoči se na neko postavo, koja je 10. maja 1873. izišla pravijo neki in neki pogorelim Očeslavcem, da brez dovoljenja gosposke ne smejo za nič prositi, in tudi nič prejeti, če bi njim kdo kaj svojevoljno dal, kajti drugače bi take reči žandarji odvezli, v Ljutomer odpeljali in prodali, in še le ono kaj se za te stvari iztrži, bo njim okrajni glavar podelil, oni pa še bodo prej kaznovani! Reci nam, je-li res tako postavo imamo?

Pristavek uredništva: Da, imamo zavolj nepoštenjakov. Župan naj poprosi za dovoljenje pobirati — pa je.

Iz konjiške dekanije. Staro, sicer rodno Pohorje, katero je bilo letos hudo obiskovano z 2kratno uimo, strahovito točo, ki mu je menj alj bolj vse pridelke poškodovala, ali celo vzela, imelo je pretečene dni v veliko tolažbo tudi svojo dobro veselo obiskanje. Milostljivi knezoškof obiskovali so namreč slavno dekanijo konjiško, ki svoje duhovnije večidel ali na visokem Pohorju ali v nja znožji ima, ter so po dotičnih farah zakrament sv. firme delili. To veselo obiskovanje se je povsod v lepem redu in brez nikake nesreče vršilo, kar zavolj tega omenim, ker se je bila brž razglasila novica, da so se milostljivi škof na potu v Tinje zvrnile in poškodovale; kar je gola laž.

Od visokega, goratega Tinja, kjer se je 24.

avg. sv. firma začela, do nizkih, prijetnih Loč, kjer je bilo 31. avg. visoko obiskovanje v naši dekaniji sklenjeno, bil je vse povsod, kamor so škof prišli — vesel praznik. Duhovniki so hiteli pokloniti se svojemu pastirju, pa tudi ljudstvo se je obilno vdeleževalo božje službe, ter se veselilo videti v svoji sredi milostljivega škofa in slišati iz Njih ust tolažilne besede. Vsi tedaj potolaženi, razveseljeni in potrjeni od totega dobrega obiskovanja rečemo: Bog nas obvari za naprej vsakega, hudega obiskanja, ter nas osreči še večkrat s takim dobrim in veselim!

Iz Celja. (Ogenj. — Letina.) Večkrat se je že ogenj zatrosil vsled brezskrbnosti marsiktere gospodinje, ki ni gledala, kam je vrgla pepel, v katerem je tlela še žrjavica ali kaka druga žareča stvar. 28. avg. pa je Kožuhu na Gradišču v Vojniški fari ogenj vpepelil vsa njegova poslopja, ker je gospodinja še žarečo omelo, s katerim je pometala peč, da bi kruh vsadila, lepo k strehi prislonila! — Pred leta dni zakuri nekemu posestniku pri Celju njegov šletni sinko v parni, ter mu hlev požge, ker je dečko poskušal z žveplenkami napraviti ogenj tako, kakor ga je lastni oče par dni poprej na paši kuriti učil. Z ognjem se ni igrati!

Letina se je po naši okolici po večjem slabo obnesla. Naše upanje je zdaj še koroza in krompir, ki pa (vsaj zgodnji) po mnogih krajih gujije. Po goricah, kjer ni bilo toče, kaže prav lepo — toda vinogradov, ki bi ne bili od toče zadeti, je malo.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Državni poslanec celjski in frajmvavrski patron Foregger je hotel v Laškem trgu poročati o svojem delovanju. Ker pa je le čenčil o jezuitih, farjih in mračnjakih, ga je dr. Stein ostro zavrnil in po nekoliko prašanjih v take sramotne zadrege spravil, da je revše bilo videti, kakor dijak, ki je s 3 dvojkami „skozi padel“. Ljudje začenjajo piškavost liberalnih čenč spoznavati. — Vlada je v Proseku pri Trstu ustanovila učiteljsko pripravnico s slovenskim učenim jezikom. Hvala! — Minister Stremayr ni hotel nikdar ne krajcarja dovoliti za edino česko realko na Moravskem, katero so Slavjani v Prosnici s prostovoljnimi doneski ustanovili (Nemci njih imajo 10 na drž. in deželne stroške). Vsako prošnjo je odbil minister a svitli cesar so darovali 2000 fl. Slava! — Naši liberalni ministri prepovedujejo shode českich učiteljev, českich obrtnikov, českich zavarovalnic, a nemške, celo pruske podpirajo, n. pr. shod nemško-pruskich narovoslovcev v Gradcu!

Tirolci volijo poslance, ki pa ne pojdejo v državni zbor, kder itak nič ne opravijo. Zato imajo kakor Čehi večne volitve. Letos zopet 7. in 9. oktobra. — Svitli cesar so se odpeljali v Budapešt, kder so 31. avg. slovesno odprli državni

ogerski zbor. Deak je zopet zdrav in se da iz nova voliti za poslanca.

Hrvatski sabor komaj začet, je že nena doma zaprt. Makanec je za turške Kristijane begunce prosil podpore 100.000 fl. zastonj. Potem se je sprejela adresa do cesarja, v katerej Hrvati povdarjajo, koliko zaupanja da imajo, da bodo svitli cesar pri turških Kristijanah čvrsto zastopali najvišje zahteve človečanstva. Adresa je jako previdno in krotko spisana a vendar se je Madjarom zamerila. Sabor je nagloma bil zaprt. Več o tem pisati, bi ne bilo varno.

Vnanje države. Rusi so začeli vojsko v Aziji v Kokandu. — Prusi oborožajo konjenike z novimi karabini. — Karlisti so zgubili trdnjavo Seo d' Urgel, ker se general Lizaraga s 800 možmi ni mogel dalej braniti zavolj pomanjkanja vode. — Frajmavreri so v deželi Ekuador v Ameriki umorili pridnega predsednika republike, vrlega Morena. Ta država edina je očitno z denarji podpirala sv. Očeta.

Jugoslavjanska vojska zoper Turka.

V sosedni nam Bosniji je strahovito krvipretilvanje. Turki umarjajo in požigajo vse. Morijo žene in otroke. Pri Jablanacu so materam iz naročij trgali otroke in njih metali v Savo. Pri Kostanjevici so glave umorjenih natikali na kole. Više 6000 Kristijanov je pribežalo k nam čez Savo in Uno. Iz turške strani je slišati sam krič in upitje. Karih 5000 Kristijanov se je potegnilo v planine, od koder Turke napadajo. — Srbski pop Zarko je s 500 Srbi udaril na Turke pri Višegradu in svojo četo sedaj pomnožil na 1000 mož.

V Heregovini so vstaši 600 Turkov vlovili, več trdnjavic podrli in 4 kanone zaplenili. Toda od morja pri Kleku je stopilo veliko tisoč Turkov na kopno in srečno prišlo v Mostar in Trebinje. Kristijani so se morali umakniti. Črnogorski knez Nikica je bil v Koširevem izvoljen za vojvoda; kmalu utegne udariti na Turka. Takisto se pričakuje od Srbije, kder je hrabri Ristič postal minister. Tudi Bolgari so se na 3 mestih vzdignili zoper Turke. Ako je res, kar se pravi, da je naš cesar s ruskim neko prijazno zvezo sklenil, potem bodem kmalu kaj novega slišali in Turkom bo težko kaj pomagal denar, katerega njim kramarski Angleži ponujajo v zatiranje Kristijanov!

Za poduk in kratek čas.

Potovanje v Rim, Neapol in domu.

V.

Padova je tiho mesto s prostornimi vrti in broji nekaj čez 44.600 prebivalcev. Ob času cesarja Avgusta je bilo najpremožnejše mesto Gornje-Laške. Slovelo je nekđaj daleč po svetu zavolj učenosti in umetnosti. Celó iz nemških krajev so na tamošnje vseučilišče prihajali mladenčiči.

Pred vsem se podam v baziliko sv. Antona Padovanskega, ki je bil tovariš sv. Franciška Asijsija; ljudstvo njo kratko imenuje: il Santo (svetnik). Cerkev ima podobo križa in 7 kupelj, ki so večje od onih pri sv. Marku v Benetkah. Leta 1749. je pogorela in potem zopet bila popravljena. Truplo sv. Antona leži na levi strani pod altarem, ki prosto stoji, in se po več stopnicah pride do njegove višine. Nestrohnjeni jezik svetnika je shranjen v neki kapeli. Sam sem se prepričal, kako goreče Labi časté sv. Antona. Bila je ravno nedelja. Vedno je bil altar obsut od pobožnih molilcev, in meša se je brala za mešo. Tudi jaz sem srečo imel na tem altarju opraviti najsvetejšo daritev, pote.n, ko sem 2 uri čakal, dokler nisem prišel na vrsto. Za altarjem neprenehoma stoji truma vernih, ki drug čez drugega roko na altar polagajo in molijo.

Po opravljeni sv. daritvi, kader altar zapustim in skozi množico vernih korakam protu žagredu, se nekoliko splašim, ko so Labi in Lahinje svoje prste kuševali in od oboje strani se kazale na plečah dotikale; godilo se mi je, kakor v nekdanjih časih obsojenim vojakom, kedar so morali skoz šibe; vendar brez bolečine.

Za altarjem sv. Antona v cerkvenem zidu so krasne podobe iz marmorja, ki pred oči stavljajo čudovite prigodbe iz življenja svetnikovega, na primer: dogodbo od hudobnega zdijanega moža, ki je z nožem umoril svojo mlado nedolžno ženo; to se je bilo sv. Antonu naznanilo, kateri pride in njo zopet oživi. Drugo: sv. Anton je od krivičnega bogatina, kateri je brez pokore umrl, gotovo trdil, da nima srca v prsih, ampak v škrynji pri svojih denarjih. Ljudje mu pa niso hoteli verjeti, a svetnik ostaja pri svoji besedi. Pozovejo vračnika, ki njim mrliča razpara, in glej čudo, na mestu srca najdejo v prsih — kamen, srce pa v škrynji pri denarju. Kjer je tvoj zaklad, tam bo sree tvoje. Mat. 6, 21.

V cerkvi sv. Antona so 4 orgle. Moj voditelj mi je pravil, da 4krat v letu se z vsemi orgla. To mora biti hrup, ki ugaja le samo Lahom in Turkom. Obiskal sem tudi staroslavno vseučilišče, kjer se vidi na stotine grbov in imen slavnih možev, (civium academicorum), ki so tukaj kakoršno akademično proslavljenje dosegli.

Da spehane ude zopet okrepi, se podam v gostilnico imenovano: „Stella d'Oro;“ pri „zlati zvezdi.“ Še le pri računu sem se prepričal, da se ne pravi zastonj „k zlati zvezdi“; zakaj vse je tako drago, kakor bi bilo iz zlata. Za mršavo južino sem platil čez 7 lir, ali 2 glđ. 80 kr. Ko zopet pridem na kolodvor, si pometem prah iz škornjev, da bi me nič ne opominjalo, kako drago da se v Padovi živi.

Kar sem dozđaj popisal, sem obhodil lansko leto meseca septembra; letos na potu v Rim sem se peljal naravnost od Maribora v Bologno brez pretrganja.